

okroglim obokom, ograjenim z mrežo, se dviguje nagrobni spomenik, ki ga je izvršil v Moskvi znani umetnik Kampioni. Na visokem pjestalu stoji razpelo; bolesi polna ženska postava kleči na kolenih pred križem, ter ga objema, na podnožju križa pa leži knjiga z napisom „Gorje od razuma“. Na pjestalu, pod medaljonom s portretom

Gribojedova je napisano z zlatimi črkami: „Aleksander Sergjejevič Gribojedov, rodil se je leta 1795., januarja, 4. dne, ubit v Teheranu leta 1829. januarja, 30. dne.“ Na eni strani je napis: „Nepozabnemu njegova Nina“; a na nasprotni strani: „Dela tvojega uma so nesmrtna v ruskem spominu, a zakaj je tebe preživela moja ljubezen!“

ANTON MEDVED:

SAJ NE VEŠ.

Rajska pomlad je tvoj vrt
ogrnila v krasen prt.
Klije, dije vsaka ruša.
Kaj da tvoja zdaj se duša,
o dekle,
žarkom blagim ne odpre?
Saj ne veš ti sama ne.

Rože je potrgal čas
z lica ti, prezgoden mraz
padel trd na srce tvoje,
da ne sanja več, ne poje.
O dekle,
kam so zlate ure šle?
Saj ne veš ti sama ne.

Kar se giblje, kar živi,
vse se menja, v prah gubi.
Iste ure ni nobene.
Cvet usahne, sad požene ...
O dekle,
ali cveta vreden je?
Saj ne veš ti sama ne.

